

Peter Klepec je bil iz Osilnice pri Horvaški granici na Krajskim nezakonski otrok neke revne matere. Pastirji, njegovi tovariši, so mu večkrat njegovo rojstvo očitali ter ga zasmehljivo pankrita imenovali. Tepli so ga in marsikako goslati. Enkrat njih nadležnosti ni mogel prestati, gre torej domi. Ravno na Kresni dan je bilo, koso imeli volji navado se boriti. Tri sreča vola, kterimu nadležnost svojih tovaršev toji; vol mu odgovori: Pojdi z mano, odloži ono šibico, ki je v enem letu zrastle, vdari z njo svojega nasprotnika, tistega vola, ki bo prišel z mano se bojuvat in ki je močnejši ^{menjo} od mene; s tem boš meni pomagel, sebe pa močnega storil, da te nihče ne bo premagal. Kakor je vol Klepecu pravil, tako se je vse zgodilo.

Po svoji navadi gre Klepec spet s pastirji. Leti so ga hotli prekopati, on pa je vse premagal in otepel. Domu se prijavijo in popovedujejo, kaj Klepec zdej z njimi počne, kteriga so sicer oni premagali. Brzo se je razglasilo, kako je močan. Cesar ga je na Dunaj poklical in mu djal: Ker od tuzje moči toliko slišim, potakni mi jo. Klepec gre na ulice in vse težke voze z naklado vred okoli obrne, da so bili proti tiskim kraji zasukani, od kodar so prišli. Cesar pravi: Vozniki bi z velikim trudom ^{voze} spet po svoji želji obračali, ti jim jih spet obrni, kot so bili popred. Tudi to stori Klepec in pošlje reče, da rej mu 12 podkov prineso. Ko so mu jih dali, jih vse na enkrat v roke vzame in raztegne ali razravna. Potlej mu pravi Cesar: Na meji med Krajskim in Horvaškim je neki silno velik ^{močno} Turč, 90 centov težek, ki vsak dan naše ljudi na dvoboj kliče; če si ga npaš premagati, ti bom hoaležen, ta dvovoj ima razločiti, čigava bo dežela. Klepec obljubi, da se bo z velikim ^{močno} Turčkam skusil in se zmožil nad njim, ki ranilne avstrijske carstvo. Vse je bilo pripravljeno na dvovoj. Avstrijski in tudi turški car sta vsak svojiga junaka sama poveljala. Napred je bil kdaj pogovor od kosila od obroka. Turški junak je hotel 12 bokalov vina in 9 hlebov kruha, Klepec je bil dosti manji in si žvoti le en polič vina in pol hleba kruha. Med obrokom je Turč raniljivo Klepeca pogledoval. Po obroku se boj začne, nastrižem sta se ga rame zgrabila, in Klepec je svojiga nasprotnika tako strel, da je vse vino od njega nakaaj splyvelo. Ko je sultan ali turški car videl, da z njegovim bojevavcem nič ne bo, zavpije nad Klepecam in pravi: Zgrabi in treči ga ob zid, in lešá zgrabi Turka terga ob zid vaxmaše. Potlej je Klepec turško vojisko do Beliga grada gnal in debela od dreves za njo metal, ali pa tudi z njimi pobijal.

Po Belim grabi je meč v zemljo zasadel, in ko je Turke naprej gnal, je djal: Če se bo meč sam v zemljo pogrešnil, pomeni to, da je sila in de ^{no} moči potrebujem; če se bo pa iz zemlje sam vzdignil, je znamenje, da z lahkoto premagujem. Kdaj se je meč pogrezoval, kdaj se je iz zemlje pomikal, ali Klepec je na zadnje vendar rečno Turke premagal. Moskovičarji te zmage veselí, so meko Stegno deželo prek Donave Avstrijanam prepustili. Avstrijski cesar je Klepecu za plač tega zmaganja dal karkoli je želel, namreč: prostost zveri loviti (freie Jagdbarkeit), odpušenje davkov in več drugih reči.

Klepec si je potlej leseno hišo ~~pač~~ napravil, in vsako steno ji naravil le iz trah, eniga na drugiga položenih brunov, kteri so tako debeli bili, da je bila stena dosti visoka. - Nekteri okoli Osilnice, kakor sem jih sam slišal, trdijo, da Klepcova hiša se dandanašnji stoji, in da so jo sami vidili.